

MADIS KIVINE

Mina
KORD

Toimetaja: S. Rattiste
Kaante kujundaja: Liis Raadik
Küljendaja: Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

Teose sisu eest vastutab autor

ISBN: 978-9916-754-86-3

Trükk: **Arial Bold**
P R I N T

Kirjastus Hea Tegu
www.fil.ee

Ma võtan julguse – jääda truuks oma sügavamale äratundmisele ning oma teekonna eksamineerivatele asjaoludele.

Jah, algul oli mul sellega raske leppida, kuid nüüd võtan rahulikult – teades, et igale asjale on määratud aeg.

Olge tänatud kogu selle kordumatu panuse eest minu elu edenemisse!

M. Kivine

Sisukord

Otsuste öö	13
Märkamatuks jäämine	19
Mälestustel on hind	28
Paradiisi hõng	57
Põrgu hingus	64
Lõhn nagu männimets ja vaikus, mis valjem kui karje	89
Miski ei ole enam endine	139
Kokkupõrge	168
Lõpp – kõik saabub õigel ajal ..	186

* * *

Selle aasta sügis oli tavatult vara saabunud. Nagu ootamatu haigus – hiilivalt. Kogu maapind kahutas kergelt. Tirtsude siristamine lakkas ning kõikjal valitses süngevõitu vaikus, mida lõhestasid vaid üksiku rongapaari nukrana tunduvad hüüud.

Naine seisis alasti oma vangistaja selja taga, kaltsuprunt suus, puu külge seotuna, ning värises nii külmast kui hirmust. Kinni hoidvad nõõrid soonisid valulikult ihusse. Ta kujutas hetkeks ette, soovis, et oleks piisavalt palju jõudu ja suudaks köidikud katki rebida ning põgeneda. Tegelikult aga oli kõik vastupidi. Noor naine oli enda vanuse kohta pigem habras ja seegi ramm, mis tal oli, valgus pisaratilkadena välja.

Mees keerutas pead ühele ja teisele poole, kuid tema silmad ei paistnud kedagi märkavat ega kõrvad midagi kuulvat, ning vandus omaette vaikselt. Ta oli oodanud sääskede toetust oma õelale plaanile – siit vaid mõnisada meetrit eemal laiutas hiiglaslik turbasoo, justkui võimas tehas, kus loodus neid tüütuid verejanulisi pinisejaid aina juurde vorpis, kuid ootamatu temperatuurilangus nurjas selle.

„Nonii ... Aeg on käes,” sõnas mees kurjakultutavalt, kui oli viimase kümne minuti jooksul, teab mitmes kord juba, oma käel nutikella vaadanud.

Sel hetkel, nagu jumalate irvitus, tuli pilve tagant välja kuu ja heitis kogu ümbrusele oma hõbedase loori. Mees pööras end ringi, astus kinni-seotu juurde ja lõi teda esiteks rusikaga kõhtu, siis tõstis käed ning pigistas ohvri pead, rõhudes tugevasti oimukohtadele, ja väänas seda, nagu tahaks ta purgil kaant pealt keerata.

„Äkki kröksaks su kolba katki ja vaataks õige järele, kui suur su aju on!” Siis võttis ta hapra naise vasaku käe ja irvitas. Kostus raksatus. Mehe kämb-lad olid justkui terastangid, kui ta naise parema käe väikse sõrme murdis.

Ohvri hirm taandus korraks ja asemele astus põhjatu valu, jõuetus, lootusetuse ja abituse tunne. Naine tahtis karjuda, kuid tema suust ei tulnud ühtegi muud häält peale summutatud mõmina. Ta langetas pea ja sulges pisaraid täis silmad. Läbi kin-niste silmalaugude kumas aeg-ajalt vilkuv valgus. Korraga kuulis ta lähenevaid samme ja peagi tajus, et keegi seisatas ta ees ja see keegi suunas tasku-lambi valgusjoa talle näkku. Vastu tahtmist avas ta kissitades silmad ja pööras pea kõrvale.

Valgus oli liiga ere, liiga valus. Siis see eemal-dus, peatudes tulija enda näol ... ja ta nägi naist, kes läbitungiva pilgu ja pilkumatute silmadega talle otsa vahtis. Siis tegi too sammu ohvrile lähemale ja kiire liigutusega rebis tropi suust ... Just, sel samal hetkel tunti ta ära.

Ohvri silmad läksid suureks kui öisel kakul. „Sina?” Ta ahmis õhku, lootis asjaolule selgust saada. „Miks?”

Äsja saabunu kuupaistest valkjas nägu ainult muigas hetkeks ning muutus siis tõsiseks. Lõug tõu-sis sentimeetri võrra, pilk oli kalk ja põlastav. „Aga miks mitte,” ja lai naeratus valgus üle ta näo. Ohvri uut küsimust ennetades silitas ta mõnitavalt tema puruks murtud sõrmeluuga kätt.

„Las ma räägin lõpuni ... Selline see elu maa-ilma veerekesel on. Mind mõnitada, alandada, seda sa oskasid, nautisid. Nüüd on minu kord,” lausus ta mõrult ja surus appi hüüdvale ning oigavale ohvrile prundi suhu tagasi.

Samal ajal nägi ta silmanurgast, et ka mees lähenes, jäi tema kõrvale seisma, hõõrus rusikaid kokku, kiristas hambaid ja puistas suust sajatusi välja. Nii vihasena polnud Heli teda veel kunagi enne näinud. Ta pöördus mehe poole, vabandas naerata-valt. „Kallis, aitab nüüd küll ... Lõpeta temaga üksi. Ma lähen tagasi. Olen täna kuidagi väga väsinud.”

Teed valgustava taskulambi toetusel eemaldus ta kiirel sammul ja tagasi vaatamata. Pimedas pol-nud näha, kas ohver kahvatas või mitte, kuid kind-lasti taipas ta kuulnud sõnade tähendust.

„Olgu ... Homme tööl näeme!” hüüdis mees lahkujale järele.

Otsuste öö

Kuigi Heli oli kõigest kaheteistaastane, tundus talle, et teab elust juba kõike. Jah, kõike, sest elu selles linnaäärses rannakülas, kus enamus maju seisid piki mereäärt aed aia kõrval koos, oli nii ettearvav. Tema jaoks tundus see viimane möödunud aastaring just eriti nõme, kus üheksa kuud absoluutset vaikust ja kolm kuud mõttetut, igavat suve. Kõik tundsid kõiki, suviti käisid samad turistid, ja seda aastast aastasse. Ka kodus ei muutunud kunagi midagi. Lapsed jooksid nagu oravad rattas – ringi, ringi, ringi – ilma kuhugi välja jõudmata, ilma et midagi kunagi muutuks. Niisiis teadis tüdruk juba söögilaua äärde istudes, et ees ootas taas üks sellistest tavalistest õhtutest.

Heli oli kalurist isa hingeõhus viinalõhna tundnud juba koolist saabudes. Ta nii vihkas kui ka armastas nende maja, armastas loomulikult rohkem. Ja miks ei pidanudki armastama – see oli ju tema ema lapseõlvekodu, kes oli pärinud selle oma vanavanematelt, ja kõik, mida Heli maja juures armastas, oligi seotud enamalt jaolt emaga.

Just ema oli andnud siia oma parima, oma hingegegi. Ta oli pikemat kasvu, kastanpruunide juustega ja heleroheliste silmadega naine. Pole siis ime, et

Heli päris oma silmavärvuse just temalt, nagu ka oma õrna ja kahvatu olemise. Ema nägu oli enamasti tõsine, aga kui ta naeratas, siis muutus see täiesti. See oli kui kuldne päike pilvitus taeva laotuses. Kui kadus tõsidus näost, algas valgetest hammastest justkui mingi sära, mis muutis ta haldjalikuks. Ja kohe, kui ta naeratamise lõpetas, tekkis tahtmine teda uuesti naeratamas näha, talle senikaua otsa vaadata, kuni toimus see imeline muutus. Kõik panid seda tähele, peale tema mehe, kõik ootasid seda muutust, peale tema mehe. Kui ema seltskonnas oli, siis vaatasid ümbritsevad inimesed talle pidevalt otsa, lootuses sellest osa saada, kõik, peale tema mehe. Ta ei naeratanud sageli, aga tema tütre lootus ei kadunud, sest kes kord sellest allikast joonud, tahtis sinna alati tagasi.

See metsäärne kollane maja, armas ja hubane, seal oli tüdruku jaoks olemas kõik, mis ühes õnnelikus ja mõnuses kodus vaja – päevinäinud männipuust köögilaud vanaema ja vanaisa päevilt, ema õmmeldud valged linased kardinad, ristpistes seinavaip, mille vanaema oli oma vanaemalt pulmakingiks saanud, ja trepp, see mõnusalt nagisev trepp, mis kandis mitme põlvkonna samme. Väikesed valgete ruutakendega toad – Heli armastas seda kõike. Kuid mida ta majas vihkas, olid isa jäljed – kümned noatäkked köögikapil ja laual, jäljed elutoa uksele neist kordadest, kui isa oli vihahoos

selle pihta põrutanud küll rusika, küll jalaga. Ka kardinapuud, mis oli pisut viltu pärast seda, kui isa oli kardina alla tõmmanud, et see ümber ema pea siduda, ta vihkas.

Imelikul kombel armastas ta ka mõned aastad tagasi isa ehitatud kaminat elutoas. Kuid portree kamina kohal oli sulaselge nali. Ja perefotod, mille ema sellele ritta oli seadnud, kujutasid elu, mida polnud olemas. Naerusuised fotod emast ja isast, Helist. Tüdruk oleks need ära võtnud, puruks rebinud, kuid ei tahtnud ema kurvastada. Küllap püüdis ema nii oma unistust elus hoida.

Väike tüdruk aina uskus ja lootis, et ükskord saabub see päev – isa näeb, kui kena kõik on, kuidas ema on vaeva näinud ... et temas ärkab kaastunne ja ta jätab lõpuks ema rahule ... Lihtsalt jätab ema rahule ning laseb kiigel jälle kõrgustesse tõusta ... Kuid temas ei ärganud midagi. Valitses tühjus, kõledus. Isa oli halvas tujus olnud kõik need aastad, mida tüdruk mäletas, ning kurjusest ja viinast nii täis, et eales polnud tal isegi külma. Väike Heli arvas siis, et isa tohutu süngus kaitses teda nii külma kui ka kõikide haiguste eest.

Ja väike tüdruk, tema nukrutses üha sagedamini oma toas ning tõmbus aina rohkem ja rohkem endasse, võõrdudes ka klassikaaslastest, ning surus kramplikult eemale küsimuse, et millal oli ta viimati õnnelikult, rõõmust naernud.